

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 37.

10de september 1893.

19de aarg.

Snemand.

Børneblad

udkommer hver isnbag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. 3 pakker til en adresse paa over 5 ekspfr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspfr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende rebaktioner af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Pærlingen fra Cornwall.

(Efter det engelske ved N. Gaar.)

(Slutning.)

Robert var ikke den eneste natlige beboer af butikken; en liden skotsk terrier sov der tillige med ham, og det var Roberts bevilning at lukke denne hund ind om aftenen og ud igjen tidlig om morgenen. En aften, da han som sedvanlig vilde udføre dette hverv, kom et ungt menneske, som nylig var bleven ansat i mr. Vincents forretning, hen til ham.

„Hør“, sagde han, „jeg vil have hunden ind i mit værelse inat, der er rotter derinde.“

„Undskyld“, svarede Robert, „har De herrens eller formandens tilladelse?“

„Hvad kommer det dig ved, hvis tilladelse jeg har? Hvor tør du spørge mig om det?“

„Jeg kan ikke overlade Dem hunden, uden at jeg har faaet lov dertil“, svarede Robert, „men jeg vil gaa op og spørge formanden; han er netop gaaet ovenpaa.“

„Vil du være saa god at lade det være, og tag saa det for din uforkammethed“, svarede den unge mand, og slog Robert lige ind i ansigtet. „Du kan være vis paa, at jeg skal betale dig for dette, dit almisselem!“

Robert fandt sig taalmodig baade i slaget og de uforkammede ord, og da han mærkede, at det unge menneske havde opgivet sit forsæt, lukkede han døren og begav sig til hvile. — I løbet af natten vækkedes han ved hundens knurren, og da han lyttede efter, hørte han tydelig en røre ved skodderne udenfor.

Robert stod straks op, men førend han kunde tilkalde hjælp, havde hundens gjæn forureliget tyden, og larmen hørte op. Gutten blev imidlertid oppe resten af natten for at passe paa; men forsøget blev ikke gjentaget.

Om morgenen, før Robert seiede butikken, kaldte han paa mr. Thomson, formanden, og fortalte, hvad der var skeet om natten, og da mr. Thomsen undersøgte skodderne og opdagede tydelige spor af, at der var gjort forsøg paa at bryde ind, søgte han sig overbevist om, at dette forsøg var blevet tilintetgjort ved hundensaarvaagenhed. Skjønt Robert ikke beklagede sig til nogen over det unge menneske, som havde været saa uforkammet imod ham, kunde han dog ikke lade være med at sige til ham:

„Det var et held, De ikke fik hunden med Dem iafte.“

„Ja, det var heldigt“, svarede han, „og jeg er glad ved, at den ikke var borte netop inat.“

Skodderne blev nu efterseede, vægteren fik ordre til at passe bedre paa, og sagen døde hen.

Nogle uger efter denne begivenhed var mr. Thomson gaaet ud for at tilbringe aftenen hos en bekjendt. Butikken var bleven lukket som sedvanlig og maatte først lukkes op ved sengetid gennem den lille sivedør, som Robert og hunden pleiede at gaa ind ad.

Saaledes stod sagerne, da det før omtalte unge menneske kom hen til Robert og forlangte butiksnøglen, da han, som han sagde, havde glemt sin hat derinde.

„Det gjør mig ondt“, svarede Robert, „men jeg tør ikke give Dem nøglen.“

„Ja saa, og hvorfor ikke? Nu tror du nok, at du, efter hvad der skede den nat, kan sætte dig op imod alle og enhver. Du skal give mig nøglen.“

„Jeg tør ikke gjøre det, jeg skal svare for den.“

Sagen modstod Robert med fasthed overtalelser, trusler, skjeldsord og slag, og slyng-

len trak sig endelig tilbage med de ord, at saa fik det at være; han kunde tage sin hat næste morgen.

Mr. Thomson kom hjem, før han var ventet, og Robert, der var godmodig nok til at være til tjeneste, hvor han kunde, bad, om han maatte hente den omtalte hat. Mr. Thomson fulgte med ham ind i butikken, og der fandt de i stedet for hatten en pakke værdifulde gjenstande, som var lagte til side. Der blev straks gjort allarm, det unge menneskes værelse blev undersøgt, og varer til et betydeligt beløb blev fundne der inde. Han blev øieblikkelig afskediget fra forretningen.

Endelig begyndte den gode opførsel, som Robert stadig havde vist, at tilintetgjøre de fordomme, man havde næret imod ham. Mr. Thomson, som paa bunden var en vel-tænkende og retfærdig mand, havde længe været forvisset om, at han kunde stole paa Robert, og da Knøsens troskab og bestemtighed nu for anden gang havde været midlet til at redde hans herres eiendom, fremstillede mr. Thomson fagen for denne og dristede sig til at foreslaa, at det skakkars unge menneske trods sin ringe herkomst maatte blive forfremmet.

Robert blev nu fritagen for sit slid og slæb i kjøkkenet og blev udelukkende brugt i butikken; en aarlig løn blev ham tilskaaet, og hans herre udstyrede ham tillige med klæder, som passede til hans forbedrede stilling i forretningen.

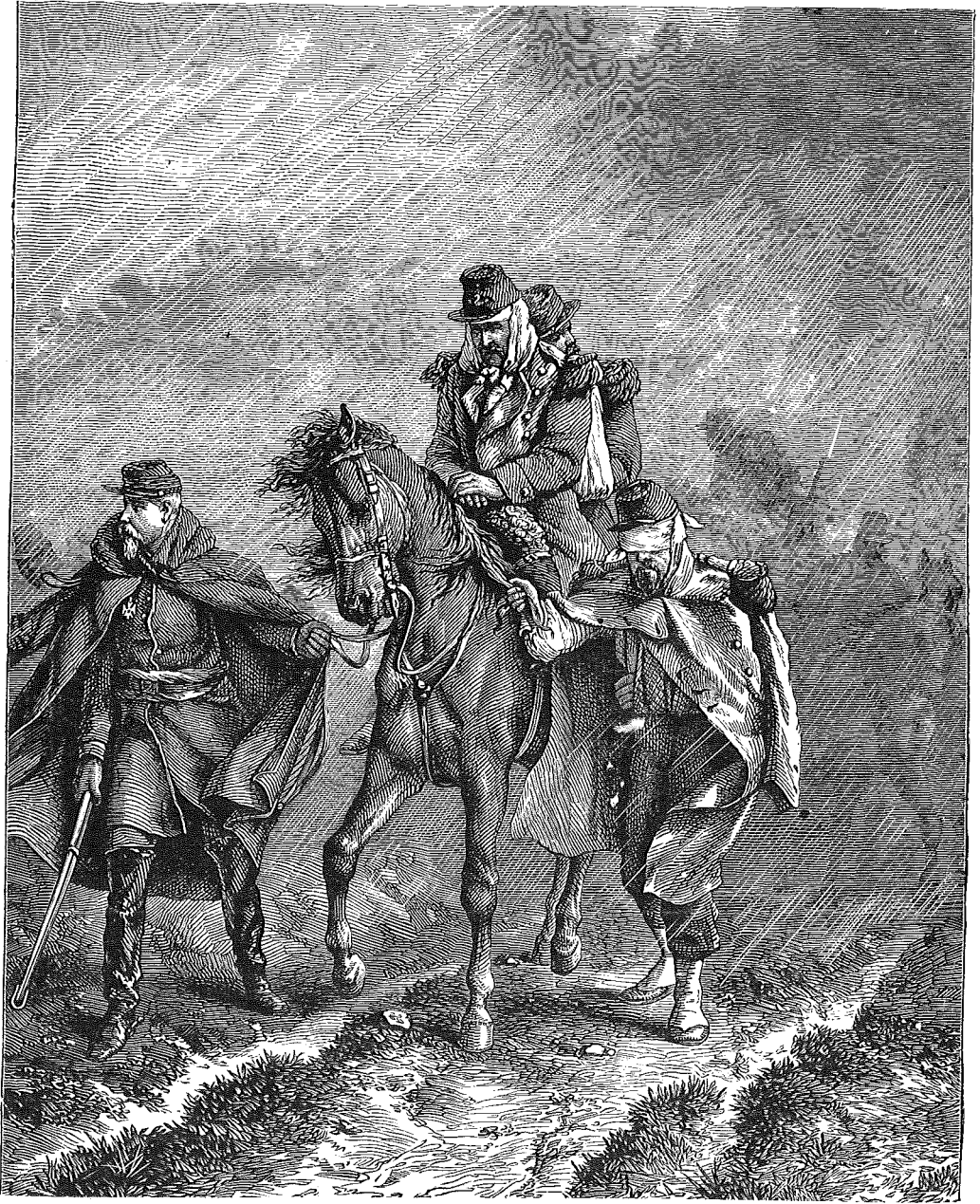
Maasse var der neppe noget i Roberts forandrede stilling, der glædede ham mere, eller som mere vidnede om den tillid, han nød, end mr. Vincents bestemt udtalte ønske om, at han skulde vedblive at sove i butikken, men at en større del af denne skulde indrettes til et i alle maader bekvemt soveværelse for ham.

Roberts forhold til de unge mennesker i butikken begyndte nu ogsaa at blive et andet end før; men der var dog iblandt dem

en, som vedblev at vise en vis stolthed og utilbøielighed til at betragte den forhenværende fattighusgut som sin ligemand. Denne ubenlige følelse vilde maasse have holdt sig, hvis der ikke var indtraadt en begivenhed, som gav Robert leilighed til at gjengjælde hovmod og tilfidsættelse med uegennyttig og ædelmodig opofrelse. Den omtalte unge mand blev nemlig angreben af en farlig og smitsom sygdom. Han kunde ikke uden fare flyttes fra huset, og hans kamerater flygtede rædselsflagne fra hans nærhed. En sygepleierke blev antagen, men ogsaa hun var ængstelig og opgav sit hverv. Det syntes saaledes, som om ingen vilde tage sig af den syge, da Robert bestemt erklærede det som sit ønske at pleie sin kamerat. — Man modtog endelig hans tilbud; han fik lov til under lægens tilsyn at pleie den syge, og han viste sig at være baade duelig og opofrende i denne virksomhed. Vorherre bevarede Roberts sundhed, og snart havde han den glæde at se sin patient, som en kort tid havde svævet mellem liv og død, atter gjenvinde sin sundhed.

Et varmt og varigt venkskab blev grundlagt mellem den syge og hans ædelmodige hjælper i nøden, hvis indre værd fra nu af mere og mere gik op for dem, som forhen havde villet overse ham.

Denne farlige sygdom og Roberts opofrelse mod sin kamerat blev anledning til et bekendtskab, som gav stødet til den fattige ynglings forfremmelse i verden. Der blev nemlig skrevet efter den syges far, som blev i byen, til hans søn var kommen sig, og det traf sig saaledes, at han kom til at bo hos de gamle folk, som ved de gudelige forsamlinger havde stiftet bekendtskab med Robert. Af dem hørte han adskilligt, som tjente til nærmere at behøje det unge menneskes karakter og historie, og da man viste ham nogle af de gjenstande, Robert havde lavet, fandt han, at disse vidnede om an-

Saarede frigere.

Dukkefest.

læg, som ved at blive udviklede vilde kunne bringe ynglingen frem i verden.

Da dennes tjenestetid hos mr. Vincent var udløben, lod hans belynder ham derfor som et bevis paa sin taknemmelighed uddanne hos en ingeniør i det nordlige England, hvor Roberts fremgang og dygtighed svarede til de gunstige forventninger, man havde næret om ham.

Over halvtredstindstyve aar efter, at Robert var kommen i tjeneste hos mr. Vincent som en stakkers fattighusgut, traf en ældre mand sig tilbage fra en indbringende forretning og bosatte sig med sin familie i et af Englands nordlige grevskaber.

Alt, hvad der af materielle goder kunde bidrage til livets behagelighed, stod til denne familjes raadighed, og de nød livets goder med taknemmelige hjerter. Men deres glæde over disse var hverken egentjærlig eller smaalig. Hvad de eiede, betragtede de som Guds gaver, og de gav ham førstegræden af deres overflødighed. Ydmyghed og taknemmelighed herskede i deres hjem. Herren blev æret som alt det godes giver, og i alle deres glæder søgte de hans ære. Hverken gjerrighed eller ødselhed, men maadehold og gavmildhed var tilhuse hos dem, og en følelse af ansvar gjennemtrængte dem alle overfor de gode gaver, for hvis anvendelse de engang skulde gjøre regnskab. Planer udfastedes daglig til hjælp for de trængende, til lindring for de lidende og til vejledning for de ubidende.

Hovedet for denne lykkelige og gudfrygtige familie var Robert, fattighusgutten fra Cornwall.

Vogter eder for gjerrighed!

Hrange børn mener vist, at det bare er voksne folk, som kan være gjerrige, og naar der er tale om gjerrighed, tænker de paa gjerrige mænd, som sidder og fryser

paa usle tagkammere med pengene godt gjemte i store skabe eller kister, eller de tænker paa den gjerrige mand, som gravede sit guld ned i jorden, forat ingen skulde skjæle det. Jeg mener nu, at naar vor Herre Jesus siger: „Vogter eder for gjerrighed“, da gjælder dette ord ogsaa børnene. Jeg vil fortælle eder en liden historie om en gut, som var saa urimelig gjerrig paa knapper. Han havde seet, at gutterne i skolen spillede klink, og fik lyst til at være med; og deri var der jo i og for sig ikke noget ondt, men sagen var, at da han havde spillet et par gange og havde været saa heldig at vinde nogle knapper, blev han greben af et sandt spilleraseri, saa han endog skar knapperne af sin vest og trøje for at spille om dem og sagde hjemme, at han havde tabt dem. Smidleriid glemte han en dag at tømme sine lommer, og der fandt da hans mor alle knapperne, og nu kom jo sandheden for en dag. Moderen forbyd ham nu aldeles at spille klink, men fristelsen var for stor. Naar Hans — saaledes hedte den lille gut — var udenfor sin moders synsvidde, spillede han igjen og gjemte alt, hvad han vandt, i tørvæhuset. Man skulde jo ikke tro, at der var megen glæde ved at have saadan en hemmelig stat, som han aldrig turde lade komme frem for en dag, men Hans syntes nu, at det var overmaade deligt, og glædede sig, hver gang han i smug kunde se paa sine herligheder. En dag skulde Hans hjælpe en husmands søn ved navn Peter med at skjære haffelse ude paa laaven. Peter havde lyst til at spille klink ligesom Hans, og de styndte sig derfor at blive særdige med haffelsen for at kunne komme til spillet. Det gik nok saa glat, men de glemte bare, at tiden gik under al den spilling, og moderen, som sad inde i stuen, kunde da ikke skjønne, hvor Hans blev af, og gik ud for at se efter ham. Jo, det var en net historie for Hans, da moderen pludselig stod i laavedøren og saa det hele, og det kan nok

være, at legen fik en brat ende, og der vandede ogsaa lidt til ham, da han kom ind. Men lysten til at vinde mere var endnu ikke pillet ud af ham, og han sad og grundede paa, hvorledes han dog skulde faa fat i Peter igjen. Med et fik han en lys ide, naar den nu bare lod sig udføre. Han hentede sine skolebøger og begyndte at lede i dem, men det lod ikke til, at han kunde finde, hvad han havde til læsse. „Mor“, siger han derfor, „maa jeg ikke gaa hen til Peter og faa at vide, hvad jeg har til læsse, for jeg har glemt det.“ „Jo, det maa du, min gut“, svarede moderen uden saa meget som blot at se paa Hans. Naada, hvor Hans blev glad, det gik meget lettere at narre mor, end han havde troet, og afsted traskede han gennem høje sneedriver, til han naaede Peters hjem. Alt spøiede sig saa godt, som det kunde, Peter var ganske alene hjemme, stuegulvet var af is, da hans forældre var meget fattige, saa de kunde blive inde i barmen og spille. Nei, hvor de skulde være sig! Hans var sjæleglad, nu kunde han spille og vinde saa længe, det skulde være, uden at moderen kunde opdage det. Han havde netop faaet en knap i haanden og skulde til at gjøre et kast med den, da — o ve, — Døren gaar op, og ind træder hans mor. Hun tog ganske rolig sin gut ved haanden og førte ham med sig. Hun havde nu slet ikke været saa dum, som Hans mente, og nu maatte han da bage igjennem den høje sneen ved siden af hende, og den tur forekom ham meget besværlig. Hvad derpaa fulgte, talte Hans ikke om, men det blev den sidste gang, han spillede klink. Hans er nu en voksen mand, som elsker den kjære Herre Jesus, og han er saa langt fra gjerrighed som nogen; han fortalte mig denne historie, da vi en dag talte om Herrens ord: „Vogter eder for gjerrighed.“ Men til eder, mine smaa venner, vil jeg kun sige det samme ord: „Vogter eder for gjerrighed“, selv om det kun er en lille knapper.

Et og andet.

Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Gamle Gobat, der døde som biskop i Jerusalem, fortæller i sin levnetsbeskrivelse, at da han som en 20-aarig yngling havde omvendt sig til Herren, forsøgte han at tie med denne begivenhed overfor sine ungdomsvener. Men snart merkede han, at det var derved, fienden vilde holde fast paa ham. Han overbandt sin frygt og erklærede aabent, at han var bleven et troende menneske, og at han ikke længere kunde tage del i det samme verdslige væsen som før. Siden erfarede han, at denne aabne bekendelse var en nødvendighed, og at i det mindste en af hans venner ved denne leilighed havde faaet en brod i hjertet, som et par aar senere drev ham til Jesus. — Mangfoldige kristne snyder atter og atter leiligheden ud til at bekjende deres frelser, og kan de ikke afvise denne, saa gjør de det ofte paa en saadan maade, at deres bekendelse i virkeligheden ingen bekendelse er. Hvor Kristus kun har halve bekyndere, finder man ogsaa kun halv kristendom. Thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.

En borbøn. Man fortæller om Spurgeon, at da han var paa en reise i Italien, blev han ofte indbudt til sine middagselskaber, hvor der serveredes med mange retter mad. Ved en saadan leilighed blev Spurgeon opfordret til at bede borbønnen, og han bad da saaledes: „Vi takker dig, kjære Fader, at du ikke giver os saadan mad hver dag; thi da vilde vi blive syge. Amen.“

En sjæl uden bøn er en sjæl uden frelser; bønner er det troende barns lasset, den kjæmpende tros sejrkræb, den døende helgens svanesang. — En kristnes bøn er et. — [Spurgeon.

I fristelsens stund.

Mastor Funck fortæller: Da jeg skulde forlade forældrehjemmet for at begynde paa latiniskolen, advarede min moder mig mod visse ungdomssynder og sagde: „Naar urene tanker plager dig, saa gjentag for dig selv Frelserens syv salighedsprisninger; men den sjette salighedsprisning „salig er de rene af hjertet,“ skal du gjentage syv gange!“ — Jeg har senere ofte faaet erfare, hvorledes dette hendes raad kunde bringe hjælp, især naar jeg samtidig tænkte paa, at kænste i samme stund den trofaste moder opløstede sine hænder i bøn til himmelen for sin fraværende søn.

Et forstandigt faar.

En mand fra Invernes i Skotland traf i en ensom fjeldbegn paa et faar, som brægede saa sørgelig og næsten syntes at stille sig iveien for ham for at hindre ham i at reise videre. Det brægede stadig sterkere og sterkere og saa paa ham med et saadant sørgmodig blik, at han fik indtryk af, at det ligesom vilde søge hjælp hos ham. Dyrets opførel syntes ham at være ja forunderlig, at han tilsidt besluttede at følge efter faaret. Et godt stykke fra landeveien kom han til en liden bæf. Her gav faaret sig til at bræge endnu ynkeligere og straks efter fik manden øie paa et lam, som var indeklemmt mellem to stene og forgjæves anstrengte sig for at komme løs. Han befriede det lille dyr og bar det bort paa en græsbakke, medens nu dets ^{moder} en fornøiet brægen gav sin glæde tilkjende.

Ogsaa et svar.

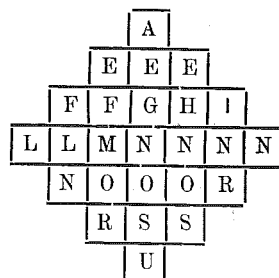
Moderen: „Sig mig, Richard, hvorfor er du saa ivrig for at faa læst fær dig den bog?“

Richard: „Du ved, mama, at jeg i næste uge bliver 9 aar gammel, og jeg maa have læst ud bogen inden da; thi der staar paa første side: For børn 6—8 aar.“

Opløsning paa billedgaaden i nr. 35.

Sneglen bærer sit hus paa ryg.

Diamantgaade.

Bogstaverne i ovenstaende figur skal ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinje kommer til at lyde ens, og at de vandrette linjer danner følgende geografiske navne: 1. En tysk fæstning. 2. En fransk elv. 3. En italsk by. 4. En russisk indfø. 5. En elv i Østerrig.

Helma Hagemann.

Bogstavgaade.

6 5 8 7 9 er en beboer af Afrika. 4 9 2 1 1 5 er noget, som bruges paa øverpladsen. 9 2 4 4 7 er et dyr. 9 10 1 er en by i Italien. 4 10 1 1 7 er et maal. 8 9 7 6 en del af et træ. Det hele er et lidet rige i Europa.

Divind Lange.